

A detailed illustration of a turtle, viewed from above, centered on the page. The turtle's shell is a light tan color with a network of dark brown cracks. Its head, four legs, and tail are a solid dark brown. The turtle is positioned behind the main title text.

Janžurka

PRESSKIT

PRODUCENT:
CINEPOINT

KOPRODUCENTI:
PUBRES
ČESKÁ TELEVIZE
ROZHLAS A TELEVÍZIA SLOVENSKA
INNOGY
SLOVENSKÝ FILMOVÝ ÚSTAV

SPOLUPRÁCE:
CINEMART

CELOVEČERNÍ DOKUMENTÁRNÍ FILM
THEODORY REMUNDOVÉ

Janžurka

V KINECH OD 26. 9. 2024

CZ/SK, 2024

**“Já vím, že
hrdobec není
hovnivál...”**

Tagline:

Diváci mi dávají sílu pokračovat.

Logline:

Osobní, vtipný, dojemný a zcela otevřený film, který odhaluje nejdůležitější chvíle v profesním i soukromém životním příběhu Ivy Janžurové.

Krátká synopse:

Iva Janžurová – herecká ikona, maminka, babička, manželka, partnerka, milénka, kamarádka a spolužačka v celovečerním dokumentárním filmu své dcery a režisérky Theodory Remundové.

Díky autorskému záměru režisérky máme to štěstí, že můžeme nahlédnout osobnost oblíbené herečky prostřednictvím jejích vzpomínek na rodiče a dětství, životní lásky, mateřství a zásadní okamžiky, které její charakter a život utvářely. Ve filmu se stáváme svědky mnoha intimních, vážných i veselých okamžiků, vzpomínek, úvah i setkání Ivy Janžurové – s dcerami nad dávnou milostnou korespondencí, na rodinných oslavách, na třídním srazu, s nejlepší kamarádkou z dětství, s hereckými kolegy v divadle, s Martou Kubišovou, s níž v roce 1968 vítala Alexandra Dubčeka po návratu z Moskvy.

„Theodorko, ti lidi očekávají, že přijede filmová hvězda, tak ať tak vypadám, prosím tě,“ říká v jedné z úvodních scén Iva Janžurová dceři Thee, autorce dokumentu Janžurka, která právě přišla své slavné mamince nabarvit vlasy před nadcházejícím třídním srazem...

Synopse:

V dokumentárním portrétu je Iva Janžurová – ikona českého filmu, televize a divadla – nazírána citlivým pohledem své dcery, dokumentaristky Theodory Remundové. Tento nejbližší možný vztah umožňuje režisérce pohybovat se v její bezprostřední blízkosti. Odkrývá nejen obdivuhodnou profesní aktivitu Ivy Janžurové v současnosti, ale i její minulou kariéru a osobní život v dobových souvislostech. Observační styl se přirozeně prolíná s inscenovanými scénami, ve kterých hravě ožívají fotografie z Ivina dětství i podstatné momenty jejího života. Míjíme důležitá místa a lidi, vnořujeme se do soukromé korespondence, ale i do filmů a divadelních představení, ve kterých hrála. Osobní linka lásky milenecké, partnerské i mateřské se odhaluje jako živná půda pro vášeň k herecké profesi, protíná se s promyšlenou důsledností v uvažování o hereckých postupech. Podstatným prvkem je “obyčejnost”, kterou si Iva Janžurová vzdor výsostnému postavení zachovala, její přirozená lidovost a blízkost divákovi, ambice vydat ze sebe maximum v nejzapadlejším regionu České republiky i Slovenska, stejně jako na prknech Národního divadla. Sledujeme ženu, ke které se vztahuje velká část české i slovenské veřejnosti, a to skrze filmové, televizní a divadelní příběhy a postavy, které v nich ztělesňovala a ztělesňuje.

“Během jednoho ze svých projektů – o stoletých obyvatelích Česka – jsem byla fascinována tím, jak většina těchto lidí projevovala láskyplná slova právě na adresu mojí mámy, pečlivě informována svými blízkými o našem příbuzenství. I to byl jeden z důvodů, proč jsem si řekla, že bych měla překročit vlastní stín a pokusit se o její portrét,” říká Theodora Remundová.

“Bylo nicméně velkou režijní i osobní výzvou vybrat to podstatné z její rozsáhlé, zdokumentované herecké činnosti a zobrazit ji jako legendu a celebritu, i jako normálního, ohleduplného, ale i velmi křehkého člověka, jakým moje máma je,” dodává uznávaná dokumentaristka.

Rozhovor s Ivou Janžurovou

Jaký natáčecí den vám nejvíce utkvěl a proč?

Tu a tam vzpomínám na ten, myslím, první – v mém pokoji. Sedím u stolu a Thea mi barví vlasy, protože jsem odmítala točit neupravená a můj kadeřník neměl volný termín a ona už měla k natáčení domluvené své dva spolupracovníky... Temperament režisérky se nijak netrápil tím, zda lze obě činnosti propojit. S pěnou na hlavě jsem dostala za úkol předčítat z Beckettova textu „Šťastné dny“. Kameraman a zvukař – nejtrpělivější, nejmilejší a nejšikovnější reprezentanti svých oborů – se pohybovali ne více než dva metry ode mě a já poslušně plnila pokyn režisérky. Rychle se mi v hlavě, a v duši hlavně, vynořily smysly už polozapomenutých vět téhle úžasné hry a mezi stékajícími potůčky ne zcela odborně nanášené vlasové barvy se začaly mísit potůčky mých slz, jak mi ten text najednou lezl pod kůži. Před třiceti a něco léty jsem hrála Winnii, ale teď byla ve mně a asi se mi i vysmívala, jak mě to zaskočilo. Thea byla za mnou a neviděla mi do tváře. Její STOP bylo možná o deset vteřin předčasné, protože to byl moment pravdy. Jenže mě při celém natáčení často škrtily slzy, jakkoli jsem je chtěla potlačit. Žirovničtí ochotníci mě vítali zpěvem a zastihli mě prvními tóny na posledním schodě před studovnou, kde na mě čekali. Theodorka byla s nimi domluvená, takhle to často na mě nastražila, abych byla pro její zamýšlené záběry doopravdy překvapená. Překvapená jsem byla, ale ještě víc dojatá. Trošku se obávám, že právě obsáhla kapitola s mými rodáky se do dokumentu nevešla a jim to přijde líto. Možná by měla Thea sestříhat ještě dodatek pod názvem: “Co se nám do ‘Janžurky’ nevešlo!”

V dokumentu se vracíte k mnoha filmovým i divadelním rolím, které jsou nezapomenutelné pro diváky. Člověka hned napadne, jak se tohle všechno dá stihnout v jednom životě? Přemýšlela jste někdy sama o tom, jak jste to mohla zvládnout odehrát a natočit a kde na to dodnes berete energii?

No ano, přemýšlela, i někdy u toho vzdychala, ale to až teď, v poslední

době, protože stále hodně pracuju, ale už s menšími zásobami sil, a tak se mi ta dávná minulá snažení zdají opravdu statečná. Teprve teď se tu a tam podívám na své filmy a seriály a i se potěším, že nebyly marné. A ta spousta divadelních rolí – ty mi připomínají na setkání i jejich diváci a s úsměvem si libují a připomínají mi detaily, které jim nejvíc utkvěly. To je příjemné a pro herce je to odměna k nezaplacení. Z toho pak vyplývá i síla a chuť stále pokračovat. Na místě by spíš asi měla být obava, jestli to omílané rčení „umět v nejlepším přestat“ jsem už nepropásla. Ovšem Alžběta II. v naší (nedávno dvousté) repríze „Audience u královny“ říká mými ústy: Má práce je můj život! – Tak to asi máme společné. Sarah Bernhardtová, kterou už hraju také pomalu devět let, se vzdorovitě brání odejít do ústraní: „...každá vteřina musí stát za to, musím ji využít, i kdyby mě to mělo stát poslední zbytky toho horoucího žáru, který v sobě ještě mám... musím ještě dokázat... něco, něco...!“ Jestli ony mě ty role příliš podvědomě neovlivňují, nenutí mě stále pokračovat!?

Mít tak úžasné dcery jako máte vy, je dar. Se Sabinou hrajete v divadle a s Theou jste natočila dokument. Je spolupráce s dcerami v něčem jiná či specifická než s jinými kolegy z divadla či od filmu? Jsem se svými dcerami šťastná a opravdu spokojená! Vzájemně se podporujeme! Snad jsem se poctivě snažila být k nim spravedlivá a milá, nedalo mi to velkou námahu, zaslouží si to. Nemám ráda spory a hádky při práci s kolegy ani ve své rodině a to je pro mě dobré východisko v každé situaci, kterou přináší práce a život. Mé mateřství se mi nestřeženě a nezáměrně obrátilo natolik, že se snažím je respektovat více, než bych to pro sebe vyžadovala od nich. Já jsem ta někdy neposlušná a neukázněná, ta která potřebuje vychovávat a usměrňovat. V duchu se vychloubám, kdykoliv se jim něco podaří, kdykoli je slyším říkat moudrosti a vidím jejich správná rozhodnutí a píli a houževnatost. Nenechávají mě

na pochybách, že si váží mojí práce a dělají mnoho pro to, abych si uměla užít i odpočívání. Pokud se ocitnou pracovně jako mé kolegyně nebo režisérky, dodržujeme bez zaváhání pravidla, která platí i bez příbuzenských postojů v hierarchii profesí, které právě naplňujeme.

Máte nějaké své osobní přání, které by dokument Janžurka měl naplnit? Přeju si moc, aby se Theodora film podařil. Bylo to pro mě veliké překvapení, když s tím na mě „přišla“! Vždycky jsem se hodně bála, že moje herecké „tažení“ bude dcery ohrožovat v jejich samostatnosti a bude jim na překážku v budování vlastního sebevědomí. Každá je jiná a každá si svou cestu nakonec obhájila. K tomu potřebovaly dost inteligence, svěhlavého citu a pracovitosti. Theodora byla dobrá i jako herečka, Petr Lébl si ji vybral na FAMU do obdivuhodných inscenací v Divadle Na zábradlí, ale ona se dokázala vrátit ke studiu dokumentu, opustit mámivé zrcátko jeviště a tím si na mou duši získala mou úctu. Je to vlastně pořád zdánlivě nesmělá dívka, matka tří chlapců, ale v hloubi duše bojovnice. Někdy se potýká s větrnými mlýny, jak to dívky oddané tvorbě dokumentů mívají. Budu mít trému za ni i za sebe, jestli pro ni jako hrdinka jejího dokumentárního záměru budu dostatečná. V jednu chvíli se vyjádřila, že to nebude žádná glorifikace a tomu jsem se úlevně zasmála. Bylo by to tak trochu trapné nechat se od dcery vychvalovat a diváka – doufám že film v distribuci uspěje – nutit k obdivu a k uvědomování si vlastní nedostatečnosti. Naopak, snad se v mém obraze uvidí sami, v prostém údělu ve svých životech, vztazích a profesích úsměvně obstát.

Rozhovor s Theodorou Remundovou

Popíšete nám impuls, kdy jste se rozhodla, že zapnete kameru a natočíte dokument o své mamince? Když jsem s přípravou dokumentu začala, napadlo mě najednou, že už je pozdě. Máma měla zanedlouho slavit 80. narozeniny a já jsem si vyčítala, že jsem příliš dlouho váhala. Měla jsem začít dřív – aby byl film hotový k jejím narozeninám. Ale pak jsem sama sobě namítla, že právě tento obraz – oslava tak významného životního jubilea – by měl být součástí tohoto dokumentu. A tak jsem se rozhodla, že se přece jen pokusím o filmový, dokumentární pohled na ni a celý její dosavadní život, který si bezpochyby zaslouží něco víc, než jen televizní medailon.

Co byste přála svému dokumentu na jeho cestě k divákům?

Přála bych si, aby diváci na dokument do kina přišli – to je jasné, aby mu zkrátka lidé dali šanci. Myslím, že se nám film podařilo udělat tak, že si po celou dobu udržuje svoje vnitřní napětí, je legrační i vážný, zkrátka má svůj nenápadně osobitý půvab. Snažili jsme se nerecyklovat osvědčené vyprávěcí formy, ale jít vlastní cestou, přesto zůstat srozumitelní široké veřejnosti. A hlavně máme báječnou hlavní protagonistku, která dokáže rozzářit i pošmourný den. Takže přijďte do kina i s mámou a tátou!

Co mohou od filmu čekat jeho diváci?

Možná, že se díky našemu filmu setkají sami se sebou, se svojí minulostí, zahlédnou a pocítí závan svého dětství a mládí – jako na fotce nebo pohlednici z dovolené. Ti mladší zase mohou objevit osobnost, dobu a tvorbu Ivy Janžurové. Nám všem třeba film dodá inspiraci a naději, že život měl a má vždycky nějaký smysl.

A co si myslí o filmu jeho hlavní protagonistka Iva Janžurová?

Máma sama má k dokumentárnímu zobrazování vlastní osoby velký ostych. Nakonec za tím vždycky viděla spíš snahu vyrobit rychle na objednávku televizní

medailonek. Když jsem jí natáčení dokumentu nesměle navrhla já, projevila spíš údiv ve své vrozené skromnosti – že mě to vůbec napadlo a že se tím chci zdržovat. Nakonec opatrně souhlasila.

Na jaký natáčecí den nejraději vzpomínáte? To asi nedokážu úplně zodpovědět.

Neměla jsem to se sebou na natáčení často jednoduché, protože se mi uvnitř překrývaly ty dvě podstatné části mé osobnosti – totiž dcera a režisérka. Učila jsem se, totiž učila jsem je – tu „ohlednou“ dceru i tu „bezohlednou“ režisérku, že spolu zkrátka musí v daný okamžik nějak vyjít a neporvat se. To se trochu projevovalo na mém chování, a tak se mě hlavní protagonistka Ivuška Janžurová dokonce jednou zeptala, jestli jsem si náhodou nevzala Neurol – čili prášek na nervy, poněvadž jsem zkrátka byla zvláštní... Ale chci ještě říct obecně, a to se dělo i tady, že mě na dokumentu baví a zneklidňuje zároveň, když to vyjde a předem připravené natáčecí dny si začnou během natáčení žít vlastním životem. Objeví se děje, ale i postavy, o kterých jsem jako tvůrce tušila, že by do natáčené situace měly nějak zapadnout, ale na rozdíl od hraného filmu je tohle vždy velmi otevřené, a ono to třeba někdy najednou krásně zafunguje. Nepopírám, že dokument je pro mě tak trochu hazard a risk a to mě dost tísní, ale to odkazuje k postavám, které mi to celé zkomplikovaly už na studiích FAMU – ať už to byla například Drahomíra Vihanová nebo Karel Vachek. Oni nás ty vlastní „formáty“ učili vymýšlet bez šablony a riskovat sami za sebe. A s tímto postižením je dnes v době velké audiovizuální recyklace světově osvědčených formátů a postupů těžké žít a jak říká moje maminka – je to tak trochu boj s větrnými mlýny.

Theodora REMUNDOVÁ,
režisérka filmu Janžurka

Theodora Remundová v roce 2000 ukončila studium na FAMU (Katedra dokumentární tvorby) absolventským filmem “Standard”, tvořícím první část celovečerního filmového projektu Ničeho nelitují (získala za něj Zvláštní cenu poroty na MFF Karlovy Vary). Současně se studiem na FAMU se věnovala herectví. Po spolupráci na několika experimentálních projektech začala hrát v pražském divadle Na Zábradlí, kde byla i na čas angažována. Debutovala i v oblasti hraných filmů televizním filmem Jana Hřebejka “Okno”, následoval celovečerní film “Praha očima” (povídka Michaely Pavlátové “Absolutní láska”) či filmy Alice Nellis “Ene Bene” a “Výlet”, kde hrála po boku své matky Ivy Janžurové i sestry Sabiny Remundové. Nyní se věnuje především natáčení dokumentárních filmů, za dokument “Moje století” získala Zvláštní uznání poroty Trilobit 2020.

Alice TABERY,
producentka filmu Janžurka

Alice Tabery vystudovala FAMU v Praze a studovala také na Filmové škole CCC v Mexico City, La Fémis ve Francii a Filmakademie Baden-Württemberg v Německu. Ve své produkční společnosti Cinepoint se věnuje především produkci dokumentárních filmů, které mnohdy vznikají v koprodukcí se zahraničními partnery. Podílela se také jako koproducentka na slovensko-českém hraném debutu Marko Škopa “Eva Nová” s Emilií Vašáryovou v hlavní roli. V roce 2022 uvedla do kin divácky úspěšný dokument “Adam Ondra: Posunout hranice” režisérů Jana Šimánka a Petra Záruby. K dalším dokumentům, které produkovala, patří filmy “Nový život” (rež. Adam Olha, Cena diváků na MFDF Jihlava 2012), Jan Jedlička: Stopy krajiny (rež. Petr Záruba, Cena Pavla Kouteckého 2021, Cena studentské poroty na MFDF Jihlava 2020), Rekonstrukce okupace (rež. Jan Šikl, uvedení na MFF Karlovy Vary 2021) či francouzsko-česko-kyrgyzský film Atirkül v zemi opravdových mužů režisérky Janyl Jusupjan, který měl v listopadu 2023 světovou premiéru na prestižním dokumentárním festivalu IDFA v Amsterdamu.

CINEPOINT,
producent filmu

CINEPOINT je nezávislá filmová produkční společnost založená v roce 1990. Alice Tabery nastoupila do CINEPOINT v roce 2011, produkuje a vyvíjí zde kreativní dokumenty a autorské filmy. Kristina Škodová se ke společnosti připojila v roce 2019 s cílem rozšířit její profil o filmové debuty a animovaný film. www.cinepoint.cz

Iva JANŽUROVÁ

Po studiích herectví na DAMU v Praze (absolvovala v roce 1963) nastoupila do svého prvního angažmá v Divadle F. X. Šaldy v Liberci. Po roce přešla do Vinohradského divadla, kde setrvala třiadvacet let. Když přišla v roce 1987 do činohry Národního divadla, byla už vyzrálou herečkou. Za uplynulých více než třicet let zde vytvořila dlouhou řadu různorodých postav. Z těch posledních jmenujme postavu Šošany ve hře Mikve (režie M. Dočekal) a Alžbětu II. v Audinci u královny (režie A. Nellis).

Iva Janžurová je držitelkou mnoha cen: na filmovém festivalu v Soči ceny za nejlepší ženský herecký výkon ve filmu Ene bene, Cen Thálie a Alfréda Radoka (1998), Český lev (1998, 2002), Týtý (2014). V roce 2006 byla oceněna Medailí za zásluhy o stát v oblasti kultury a umění, Křišťálový glóbus za celoživotní přínos české kinematografii na MFF v Karlových Varech získala v roce 2015. Roku 2021 získala Thálii za celoživotní mistrovství v oboru činohra. Film Pane, vy jste vdova! zvítězil na 9. mezinárodním festivalu vědecko-fantastických filmů v Terstu. Iva Janžurová (za roli Evelyny Kelettiové) tamtéž obdržela cenu Stříbrný asteroid pro nejlepší herečku. (Duoscop).

Iva Janžurová byla nominována na cenu za nejlepší herečku za film Petrolejové lampy v Cannes v roce 1972.

Již v 60. letech se proslavila rolemi ve filmech – Kočár do Vídně, dále v komediích Pension pro svobodné pány, Svatba jako řemen, Světáci. Počátkem 70. let po trojroli v těle paní Kelettiové v komedii Pane, vy jste vdova! ztvárnila dramatické role ve filmech J. Herze Petrolejové lampy a Morgiana. V 70. a 80. letech byly její filmové nabídky omezovány z politických důvodů, ale přece jen ji dokázali režiséři některých komediálních projektů prosadit, např. Zítřka to roztočíme, drahoušku, Marečku, podejte mi pero nebo Což takhle dát si špenát. Objevila se také v televizních filmech, např. Na psi knížku, Maryška (oba scénáře pro ni napsala její dcera Sabina Remundová), Ikarův pád aj. Ve spolupráci s režisérem Františkem Filipem vytvořila v televizi mnoho rolí. Mnohým divákům naskočí se jménem Ivy Janžurové také řada pohádek jako Strach má velké oči, O princezně, která ráčkovala a mohli bychom jmenovat další. Z televizních seriálů zmíníme alespoň Elišku a její rod, Píseň pro Rudolfa III., Sňatky z rozumu nebo seriál Nemocnice na kraji města. Často působila i ve scénkách zábavných pořadů (její prodavačku vstupenek z Holzmannovy scénky „Včera, dnes a zítra“ není asi potřeba připomínat). V posledních letech ji mohli diváci vidět např. ve filmech Teroristka či Velká premiéra. (zdroj Studio Dva)

Trailer

Trailer ke stažení

Poster

Fotogalerie

Instagram

Facebook

●
TVŮRCI

Námět, scénář a režie:
Theodora Remundová

Producentka:
Alice Tabery

Koproducentka:
Zuzana Mistríková

Režijní spolupráce, střih:
Jakub Hejna

Kamera:
Jan Šípek

Zvukový design:
Štěpán Škoch

Hudba:
Tadeáš Věřčák

Dramaturgie:
Klára Formanová

Česká televize
Kreativní producentka ČT:
Věra Krincvajová

●
Formát:
DCP / 2 K / 16:9 / mix 5.1 / barevný
Stopáž:
1 hod 50 min (110 min.)

●
Premiéra:
26. 9. 2024
Distributor ČR:
Cinemart

●
INFORMACE

Originální název:
Janžurka
Anglický název:
The Actress
Rok výroby:
2024
Jazyk:
český, slovenský
Titulky:
anglické
Země vzniku:
Česká republika, Slovensko

Janžurka

●
Film vyrobili:
Cinepoint, PubRes, Česká televize,
Rozhlas a televízia Slovenska, Innogy,
Slovenský filmový ústav

●
Film byl podpořen:
Státní fond kinematografie, Hlavní město
Praha, Kraj Vysočina, Vysočina Film Office,
Město Žirovnice, Ministerstvo kultúry Slovenskej
republiky, Ministerstvo kultury České republiky,
Profesor MUDr. Dadja Altenburg Pešta Kohl,
Falk efekt, s. r. o.

●
Ve filmu vystupují:
Iva Janžurová
Theodora Remundová
Hana Tučková
Sabina Remundová
Jana Janebová
Valerie Recman
Marta Kubišová
Stanislav Remunda
Igor Orozovič
Alice Nellis
Dušan Hanák
Mária Tamošová
Antonín Hugo Hostička

Dále vystupovali:
Václav Hurský, Josef Maleček,
Miroslav Jaroš, Eva Kostohryzová,
Jiřina Černá, Božena Prokešová,
Marie Postlerová, Marcela Jindrová,
Marie Hanusová, Věra Tomanová,
Zdena Žebrakovská, Jitka Fuxová,
Zdena Bendová, Jan Hartl, Ondřej Lechnýř,
František Němec, Martin Pechlát, Anna Ester
Čapková, Lenka Vlasáková, Johana Vašková;
studenti gymnázia Jírovčova v Českých
Budějovicích; studenti Fakulty multimediálních
komunikací Univerzity Tomáše Bati:
Alfred Hostička, Kajetán Hostička, Tomáš
Hostička, Adam Pitra, Adina Pitrová, Vincent Pitra,
Jana Janžurová

●
Film vznikl s podporou 280 dárců HitHit sbírky.

Kontakty pro média:

●
PR filmu:
Lucie Medková
medkova@p2m.cz
+420 603 759 360

Klára Vorlíčková
vorlickova@p2m.cz
+420 776 459 208

●
Distributor:
Petr Slavík
petr.slavik@cinemart.cz
+420 604 419 042

●
Producentka:
Alice Tabery
tabery.alice@gmail.com
+420 732 883 260

Film vyrobily

Za podpory

Distribuce ČR / SK

Hlavní mediální partner

Mediální partneři

Partner premiéry

